

Η προσευχή του Δασκάλου

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Φωτό:psychografimata.com

Φώτισέ με να μοιράζω της Παιδείας το «πρόσφορο», με τρόπο σοφό, ώστε να φτάσει για όλους

Να συνεχίσω να βλέπω την δουλειά μου σαν κοινωνική αποστολή και να αντιμάχομαι με σθένος την επιχειρούμενη προσπάθεια υποτίμησής της **Θεέ μου,**

βοήθησέ με να σταματήσω να παριστάνω το φωτεινό παντογνώστη και ας χάσω λίγο από τη λάμψη μου.

Να αντιστέκομαι στη δόξα που μου δίνει η ``σκηνή`` και να δίνω , απλόχερα, το ρόλο του πρωταγωνιστή στα παιδιά.

Να μην ξεχνώ ποτέ, ότι η παράσταση είναι παιδική και ας έχει νοήματα μεγάλων.

Να ενθαρρύνω τα παιδιά να παίρνουν ρίσκα και να αγαπούν τα λάθη τους: αυτόν τον μονόδρομο της μάθησης. Να κυνηγούν, με πάθος, τη βελτίωση αλλά να φυλάγονται από της τελειότητας την παγίδα .

Να βλέπω τη τάξη σαν αγρό με του κόσμου τα διαφορετικά λουλούδια και να σταματήσω να ρίχνω εκείνο το σπόρο που μόνο γρασίδι βγάζει.

Να αντέχω, για το καλό των παιδιών, να είμαι μερικές φορές απέναντι αν και η

καρδιά μου θέλει δίπλα.

Να συνεχίσω να αφηγούμαι τα ίδια παραμύθια έτσι που να μοιάζουν διαφορετικά. Για να συνεχίσουν να εκπλήσσουν, μαζί με τα παιδιά, και εμένα.

Φώτισέ με να μοιράζω της Παιδείας το «πρόσφορο», με τρόπο σοφό, ώστε να φτάσει για όλους.

Δωσ' μου έμπνευση να βελτιώσω τα ταχυδακτυλουργικά μου κόλπα γιατί το σημερινό κοινό είναι πολύ απαιτητικό. Χάρισε μου λόγο ασυνήθιστο αλλά όχι περίπλοκο.

Να μην παρασύρομαι να βλέπω τα παιδιά σαν άλογα κούρσας, αλλά σαν πουλάρια που τώρα δοκιμάζουν τα πόδια τους.

Να συνεχίσω να βλέπω την δουλειά μου σαν κοινωνική αποστολή και να αντιμάχομαι, με σθένος, την επιχειρούμενη προσπάθεια υποτίμησής της.

Αν και λαχταρώ και ξέρω ότι δικαιούμαι λίγη αναγνώριση παραπάνω να λέω: δεν πειράζει αφού κάνω αυτό που αγαπώ.

Κάνε να μην σβήσει ποτέ η φλόγα των δικών μου ματιών γιατί είναι το προσάναμμα που ανάβει και τη φλόγα στων παιδιών τα μάτια.

Να συνεχίσω να βλέπω τις ομορφιές που κρύβει ο κόσμος μας για να τις ζωγραφίζω για τους μαθητές μου και να τους εμπνέω αισιοδοξία και χαρά για τη ζωή.

Να μην κρατάω δυνάμεις και ας ξέρω ότι δεν μου αρκεί η μια δουλειά για να τα βγάλω πέρα.

Να μην ξεχνώ ότι η ύλη (που δεν βγαίνει με τίποτα) είναι μόνο η πρόφαση και το πνεύμα ο αληθινός ο στόχος .

Να μην ψαλιδίζω τη φαντασία των παιδιών για να πλησιάσει στη δική μου λογική.

Να προσέχω λίγο παραπάνω τους αδύναμους μαθητές και ας με κουράζουν λίγο παραπάνω.

Να δέχομαι την αξιολόγηση, κάθε στιγμή, μέσα από τα φωτεινά μάτια των παιδιών και όχι, που και που, μέσα από τα σκοτεινά συρτάρια των ειδικών.

Κλείνοντας της αίθουσας τη πόρτα να αφήνω απέξω και τις δικές μου σκοτούρες, έγνοιες και σκιές και να μην τις ακούω όταν θα τη γρατζουνάνε για να ξαναμπούνε μέσα.

Να αντέχω την αμφισβήτηση των παιδιών απέναντι και στο πρόσωπο μου, ως απαραίτητη, για το δικό τους μεγάλωμά. Δύσκολο αυτό.

Δωσ' μου δύναμη να μην τους χαϊδεύω τα αυτιά με λάφυρο την αγάπη τους. Να μπορώ να διαφωνώ, έντονα μαζί τους,όταν χρειάζεται. Σαν να είμαι το ακόνι που, με τη κόντρα του, τροχίζει το μυαλό και τη γλώσσα τους και τα κάνει κοφτερά. Με τέτοια όπλα δεν θα έχουν τίποτα στη ζωή να φοβηθούν.

Να κόψω τη κακιά συνήθεια να είμαι ο καταθέτης στους λογαριασμούς των μαθητών και αυτοί απλοί αποταμιευτές των δικών μου γνώσεων και λογικών .

Να δείχνω στους μαθητές μου προς τα που να κοιτάξουν, αλλά να μην τους λέω

και τι να βλέπουν.

Να βλέπω τους μαθητές όχι μόνο σαν δέκτες αλλά κυρίως σαν πομπούς ,παρόλο που μερικές φορές, μπορεί το σήμα τους, να με αποσυντονίζει .

Να μην μετατρέπω το σχολείο σε φροντιστήριο αν και θα με βόλευε έτσι περισσότερο. Να μην με στροβιλίζει και μένα των εξετάσεων η δίνη.

Να βλέπω τους συνάδελφους μου σαν συναγωνιστές, ειδικά τώρα, που θέλουν να μας κάνουν μονομάχους .

Να μην καταφεύγω στη κατάχρηση της εξουσίας που μου δίνει ο ρόλος μου. Και αν χρειάζεται τιμωρία να δίνεται με αγάπη. Να κόψω τη κακή συνήθεια να περνάω το δικό μου, με τον κατάλογο στο χέρι, σαν όπλο που σημαδεύει.

Να νοιάζομαι. Να νιώθω ευθύνη για αυτά. Μεγάλες κουβέντες. Δύσκολο.

Να μην δίνω μασημένη τροφή στους μαθητές αλλά να τους εμπνεύσω το πάθος της μάθησης μέσα από τη χαρά της ανακάλυψης .

Να τους πείσω να έχουν κριτική ματιά κριτική στάση απέναντι στην πραγματικότητα και να αναζητούν με αποφασιστικότητα την δική τους αλήθεια. Να δέχονται έτσι και τις αλήθειες των άλλων.

Βοήθησέ με να χτίσω φράγμα δυνατό για το χείμαρρο της βαθμοθηρίας που, τώρα πλέον, απειλεί να παρασύρει και τους εκπαιδευτικούς, λόγω και της δικής τους αξιολόγησης.

Να μάθω τους μαθητές να αγαπάνε τη διαφορετικότητά τους ,ως το μέσο που θα τους κάνει να περάσουν, αύριο, από το εγώ στο εμείς.

Θα ήθελα τα παιδιά να συνεχίσουν να ονειρεύονται ότι θα αλλάξουν το κόσμο (όχι να τον γκρεμίσουν) και ας φοβάμαι ότι αυτός ο νέος κόσμος μπορεί να αφήσει εμένα απέξω .

Να μην ξεχνώ ότι και ας μοιάζουν οι αίθουσες φυλακές,εκεί μέσα, γεννιέται η δίψα για ελευθερία και δημοκρατία.

Πάνω από όλα θέλω να μην σβήσει ποτέ ο παιδαγωγικός μου έρωας.

Να μην θεωρήσω ποτέ τη σχέση με τη διδασκαλία δεδομένη και να τη διεκδικώ κάθε μέρα, με μια γλυκιά δόση ανασφάλειας, σαν να είναι η πρώτη μου μέρα στη τάξη.

Δημήτρης Τσιριγώτης - Φυσικός

Πηγές:xeniglossa.gr - hamomilaki.blogspot.gr